

luister wekt, uitgesproken in het land en in den vreemde, het beeld op van alle aardsche heerlijkheden, belooft troost voor alle aardsche smarten, voldoening aan alle begeerten . . .

Van uit alle provinciën des lands en van uit alle landen in den vreemde komen zij hierheen de begeeringen naar die heerlijkheden en de dorstenden naar die troost. Zij komen, aangetrokken door de schittering en de praal van dat wereldsche leven, en eischen hun deel van de verfijnde weelde en zinnenbekoring. En zij doen een stroom van goud vloeien, zij verblinden zich door het geflonker van licht en van glans . . . en zij gaan.

Honderden, duizenden, honderduizenden vloeken — en te recht — Parijs, de stad des lights, het Babylon der oude en der nieuwe eeuw, den Moloch die de zielen verslindt en de lichamen breekt.

Maar wie dier allen die vloekten, en anderen als zichzelf het recht tot vloeken gaven, kennen van Parijs den arbeid, den ontzettenden, geweldigen arbeid, die vrij maakt en rijk, die bevrucht en veredelt, loutert zelfs, en die, hier meer dan ergens elders, vroolijk, lachend, vrij, open zich uitstalt.

De arbeid slaapt nooit te Parijs, want op het oogenblik dat de een zijn taak ten einde brengt, vat de ander de zijne weer aan. De arbeid is hier niet begrensd, want zij leeft in het hart van de stad en buiten hare muren, hoog boven den grond en diep er in, op den vasten bodem en op het water.

Die arbeid was voor den twintigjarigen leerling der Amsterdamsche Rijksakademie voor Beeldende Kunsten, zelf leeraar middelbaar onderwijs in het teekenen, een openbaring, toen hij voor het eerst met Parijs kennis maakte. Toen, omdwalend door de volkrijke wijken, door in aanleg verkeerende straten, over de lage kaden der Seine, en buiten de stad tusschen de akkers en langs de Marne-oevers, altijd afgewend van het

wereldsche leven der vermaak zoekenden, werd in Dupont geboren, onbewust nog maar onverwoestbaar, de behoefte dien arbeid in beeld te brengen. In 1896 kwam hij weer hier heen, nu met het plan langeren tijd te werken en in de leer te gaan bij de Fransche kunst in de musea en bij de Fransche kunstenaars in hunne ateliers. En hij is hier gebleven.

Piet Dupont, in 1870 te Amsterdam ge-

KAAIWERKER

NAAR EEN ZWARTKRIJTTEEKENING

boren, heeft het op een kantoorstuk in de bureaux van de Hollandsche Spoorwegmaatschappij niet langer dan tot 1887 kunnen uithouden. Toen ging hij de lessen aan de normaalschool in zijn geboortestad volgen en in 1890 behaalde hij zijn akte voor Middelbaar-Teekenen. Gedurende de vier jaren (1890—1894) dat hij aan de Rijksakademie onder Allebé werkte en vooral het onderwijs van Van der Waaij in het figuur-